

ladt sig paa at sagsoge Skyldneren. Men denne Indvendning kan vistnok ikke være afgjørende; thi den Paagjældende havde dog Retten til, saasnart hans Fordring forfalder, at anlægge Søgemaal og saaledes at opnaa Forhalingsrenter; og naar man paa Grund af Konkursen berøver ham Afgangen hertil og henviser ham til at melde sig i Boet, kan man ikke uden at begaa en Uretfærdighed frakjende Anmeldelsen samme Virkning i den omhandlede Henseende som Retssags Anlæg. Er den Fordring, som anmeldes, ikke forfalden, vedblive de af selve Rettsforholdet flydende Renter at løbe, indtil Betaling sker (§ 12 sidste Stykke); dog maa Forhalingsrenter efter Regelen i Lov 6te April 1855 § 3 kunne fordres fra den Tid, den anmeldte Fordring forfalder.

Regelen i § 12 sidste Stykke, som maaste vil blive anset for overflødig, er optaget som Modsetning til den i flere fremmede Konkurslove, jfr. f. Ex. den preussiske Konkursordning § 12, antagne Regel, at Konkursens Nabning medfører den Virkning, at Renter ophøre at løbe af alle Fordringer, som ikke ere sikrede ved Pant. Dette gjælder dog kun i Forhold til Boet, hvortil Skyldneren vedblivende hæfter for de betingede Renter. En saadan Regel anbefaler sig vel af praktiske Grunde, idet Boets Opgjørelse kan foregaa langt lettere, naar Renteberegningen bortfalder og enhver Fordring saaledes har en vis bestemt Størrelse. Men da Regelen ikke med Nødvendighed er grundet i Rettsforholdets Natur, og da den ikke kan negtes at være noget vilkaarlig og ogsaa stundom kan føre til Ubillighed mod en enkelt Kreditor, er der ikke fundet Anledning til at foreslaa den bragt til Anvendelse hos os.

Kapitel III.

Om Konkursens almindelige Indflydelse paa de for den af Skyldneren indgaaede Retshandeler.

Den Omstændighed, at en Person har maattet overgive sit Bo til Konkursbehand-

ling, maa i flere Henseender indvirke paa de Forpligtelsesforhold, hvortil han befinder sig. Konkursen bør, saaledes som alt bemærket, give Udgang til at afkræfte saadanne af den Paagjældende i den nærmest foregaaende Tid indgaaede Retshandeler, som enten indeholde en Gave, eller hvorved han har begunstiget enkelte Kreditorer paa de øvriges Beføstning (se herom Kap. 4). Derhos maa der, hvis alle Fordringshaverne ikke i samme Forhold skulle bære det Tab, som opstaar ved Skyldnerens Insolvens, gives Regler om, i hvilken Følgeorden Fordringerne skulle fyldestgøres af Konkursboet (Kap. 5). Men ogsaa i andre Henseender ville de Rettsforhold, hvori Skyldneren befinder sig, blive paavirkede af hans Konkurs. De nærmere Regler herom, som iøvrigt ikke kunne bringes ind under noget fælles Synspunkt, har man søgt at samle i nærværende Kapitel. Dettets Bestemmelser maa selvfølgelig streife stærkt ind paa den borgerlige Retts Omraade, men Principet har dog været det, at man kun har medtaget Regler om selve Rettsforholdenes Indhold, forsaavidt de Regler, man af Hensyn til den indtraadte Konkurs fandt at maatte opstille, paa et eller andet Punkt maatte anses afvigende fra den borgerlige Retts almindelige Regler, eller forsaavidt det dog maatte anses for omtvistet, om disse ogsaa udenfor Konkurs vilde lede til det her angivne Resultat.

For at en forholdsmæssig Udbetaling af Boets Midler mellem Fordringshaverne kan blive mulig, maa det gøres til Regel, at alle paa Skyldneren hvilende Retsskrav, som skulle fyldestgøres af Konkursmassen, af Boet kunne fordres omsatte til Penge efter den Interesse, Fordringshaveren har i deres Opfyldelse (§ 13). Konkursen tillader ikke, at hver enkelt Fordring opfyldes efter dens oprindelige Indhold, men naar en Afkortning skal finde Sted (Dividende gives), medfører dette, at Fordringen maa ansættes til et Pengekrav og saaledes gøres modtagelig for en forholdsmæssig Nedsættelse og dertigennem for den Fyldestgørelse, som ved Konkursbehandlingen kan blive den til Del. Da Konkursbehandlingen endvidere tilsigter, at der skal ske en Opgjørelse med alle de i Konkursen deltagende